

စိုးသိန်း

တစ်ယူသံကလွဲစား

MAGNUM FORCE
MEL VALLEY

တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူသည် အမ် ၁၆ ရိုင်ဖယ်ကို မြေကြီးပေါ်ချပြီး
ကျောပိုးအိတ်ကို ညင်သာစွာ မ,ယူသည် ။ ကြိုးတစ်ချောင်းကို
ဆွဲလိုက်ပြီး အိတ်ကို ရေကန်ဆီသို့ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်သည် ။

မီးခိုးထွက်နေသော ကျောပိုးအိတ်သည် ရေကန်ထဲသို့ ဖုတ်ခနဲ
ကျသွားသည် ။ ဘီကီနီဝတ် ကောင်မလေးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌
ကျသွားသဖြင့် ကောင်မလေး လန့်ဖျပ်အော်သည် ။

ရေကန်ဘေးမှ လူကြီးများ သည် သူတို့ ၏ သေနတ်များကို
လှမ်းဆွဲကြသည် ။

သူတို့ တစ်စု အိတ်လွင့်ကျလာရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့
လှမ်းကြည့်နေစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အော်တိုမက်တစ် ခလုတ်နှင့်
ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များက သူတို့ ဆီ ပြေးဝင်လာကြသည် ။

ပြတင်းမှန်များ ကွဲကုန်သည် ။ ဦးထုပ်များ လွင့်ကုန်သည် ။

လူကြီးတစ်ယောက် ရေထဲ ပြုတ်ကျသွားသည် ။

ရေကန်ထဲမှ ရေသည် အနီရောင် ပြောင်းသွားပြီး ...

ကောင်မလေးသည် လည်း ...။

* * *

"ဟေ့ကောင် ... ရပ်လိုက်စမ်း ..."

ဟယ်ရီက လှမ်းအော်လိုက်ရာ
နစ်ကီ အံအားသင့်သွားသည်။ ။
သေနတ်နှင့် သူက လှည့်ပစ်ပြီး
ဗြူ(ခ်)ကားဆီ ...
ဒိုင်ဗင်ထိုးသွားသည်။ ။
ကားထဲရောက်သွား၏။
သို့သော် ... ဟယ်ရီ၏ ကျည်ဆန်က ...
ကား နောက်မှန်ချပ်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ...
နစ်ကီ ခေါင်းကို မှန်သွားသည်။ ။
နစ်ကီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး ...
ကား ဒက်(ရ်)ဘုတ်နှင့် ဆောင့်မိသည်။ ။
ဟယ်ရီက သေချာအောင် နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်သည်။ ။
ထိုအခိုက်
ဟယ်ရီရှေ့တည့်တည့် ဂိုဒေါင်နောက်ဖေးပေါက်မှ ...
ကက်ဒီလက်ကားကြီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
မောင်းထွက်လာကာ ...။

စိုးသိန်း (မြန်မာပြန်)

တစ်ယူသန် ကလဲ့စား

အခန်း(၁)

တရားရုံးခန်း၏ အပြင်ဘက် စင်္ကြံလမ်းထဲတွင် သတင်းထောက်များ နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည် ။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စောင့်နေခဲ့ရသဖြင့် သူတို့ တွေ စိတ်ဂနာမငြိမ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စုရုံးစုရုံးနှင့် ဝေဖန်ရေး လေကန်ရေးများ လုပ်နေကြသည် ။ ရုတ်တရက် ရုံးခန်းတံခါးချပ်များ ဝှန်းခနဲ ပွင့်သွားသည် ။

တံခါးဝ၌ သတင်းထောက်များကို ဟန့်တားရန် စောင့်နေကြသော ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲသားများ သို့ သတင်းထောက်များအားလုံး ပြေးကပ်သွားကြသည် ။

တရားရုံးခန်းမကြီးထဲမှ ရဲသားခြောက်ယောက် ပထမဦးစွာ ထွက်လာကြသည် ။ သူတို့ နောက်မှ ကပ်လျက်ပါလာသူ နှစ်ဦးကား ကာမိုင်း ‘ဘတ်ဘီ’ရီကာနှင့် သူ၏ ရှေ့နေ ‘နက်(ဒ်)ဝိုင်းစတိုင်း’တို့ ဖြစ်ကြသည် ။ ရီကာ၏ ကြီးမားပီပြင်သော မျက်နှာကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည် ကို နေ့ခင်းနေရောင်ခြည်ထက်ပင် ပိုမိုထိန် လင်းသော ကင်မရာ မီးလုံးများ ဖျတ်ခနဲ ... ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားကြသည် ။ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ တချောက် ချောက် ခလုတ်နှိပ် ရိုက်ယူကြသည် ။ ရီကာ၏ ပတ်လည်တွင် မိုက်ခွက်များ ဝိုင်းလာသည် ။ သူက ပါးစပ်ထဲမှ

ရွှေကွပ်အံသွားများ ပေါ်အောင် သွားဖြူလိုက်သည်။ ။

ရီကာသည် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်နက်နက်နှင့် အသားအရေ ကောင်းသူ၊ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ သူက ငါးမန်းရေခွံ အရောင်မျိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မီးသတ်ကားလို နီရဲသော လည်စည်း (နက်ကတိုင်) ကို တပ်ထားသည်။ ။ သူ့အရပ်က ခြောက်ပေကျော်ကျော်ရှိ၏။ ဝိုင်းစတိုင်းက သူ့ထက်ပိုသည်။ ။ မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်၊ အလုပ်ရှုပ်အောင် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်သည့် မီးလုံးများကြောင့် သူ့မျက်စိ ကျိန်းစပ်နေရှာ၏။

ရီကာသည် စကြိုလမ်းထဲသို့ ရှေ့အနည်းငယ် တိုးလာကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်း ကို လေ့လာရန် ရပ်လိုက်သည်။ ။ အော်ဟစ်သံများကို တစ်ပြိုင်တည်း ရပ်သွားစေမည့် ဟန်နှင့် ရဲတစ်ဦးက တိုးဝင်ရင်း မိုက်ခွက်လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသော သတင်းထောက်တစ်ဦးကို သူ ဂရုစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲများ သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပေးနေကြသည့် အတွက် သူ ဝမ်းသာမိသည်။ ။

တစ်ခါက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။ ရဲများ သည် အသွားကြီးများကို ရွံ့အိုင်များ ပေါ် ဖြတ်ကူးရန်သာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးသင့်ကြောင်း။ မိမိကဲ့သို့ အရည်အချင်း ပိုပြည့်စုံသူတစ်ဦးက သာလျှင် ဥပဒေစိုးမိုးရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း။

"ခင်ဗျားကို ခုလို တရားသေ လွှတ်ပေးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ မစ္စတာရီကာ"

ရီကာက သူ့ကိုမေးသော သတင်းထောက်၏ မိုက်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်သည်။ ။ သူ့ဘေးပတ်လည်၌ သက်တော်စောင့်များ ဝန်းရံပြီးသောအခါ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ။ သူ၏ နှုတ်ဆိတ်မှုနှင့် သူ၏ ‘သူခိုးမျက်စိ’ တို့ ကြောင့် သတင်းထောက်များ မှာ ပို၍ အားမလို အားမရ ဖြစ်လာကြပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာလေတော့၏။

"မစ္စတာရီကာ၊ မစ္စတာရီကာ ... တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ"

အခြားသူများ ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် သတင်းထောက်တစ်ဦးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူးလား ... မစ္စတာရီကာ"

"ခင်ဗျားကို အဓမ္မ ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်လို့ ဆိုပြီး တရားပြန်စွဲဦးမှာ လား"

"ခင်ဗျားကို ခရိုင်ရှေ့နေက နှောင့်ယှက်နေတယ်လို့ ယူဆပါသလား မစ္စတာရီကာ"

မေးခွန်းတွေက တော်မီဂန်း ပစ်ခတ်သံလို တရစပ် ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ ။ အင်မတန် နာမည်ကြီးသော လူဆိုးကြီး ရီကာကတော့ တော်မီဂန်း၏ ကျည်ဆန်ထွက်နှုန်းကို ကောင်းစွာ သိပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် ရီကာသည် နှုတ်ဆိတ်မြဲ ပြုံးနေမြဲ။

စကြိုလမ်းမရှေ့ ဆက်လျှောက်သွားကြစဉ် ရှေ့နေ ‘ပိုင်းစတိုင်း’ က မေးမြန်းသူများ ကျေနပ်အောင် အော်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"သူတို့ တွေ ဘာလို့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဏ္ဍာတော် ငွေတွေကို

ဖြုန်းချင်ကြပါလိမ့်ဗျာ၊ ခုကိစ္စဟာ သမ္မာအာဇီဝ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးကို သက်သက် စော်ကားတာပဲ၊ ဒီလိုဟာမျိုးကို ပြည်သူတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်ခံကြရဦးမှာလဲ"

ရီကာက သူ့စကားကို ထောက်ခံသလိုနှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ထိုအခိုက် သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ ကင်မရာတစ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွပ်ခနဲ ပြုတ်ကျသံ ထွက်လာသည်။ ။ ဓာတ်ပုံဆရာလည်း သူ၏ ပေါင်ကြားကို လက်နှင့် အုပ်ကိုင်ရင်း နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ။ ဓာတ်ပုံဆရာကို အခြားသတင်းထောက်များက တက်နင်းသွားကြသည်။ ။

နောက်ထပ် ဆယ်ပေခန့်မျှအရောက်တွင် သတင်းထောက်တစ်ဦးက ရဲများ နှင့် ရီကာ၏ ကိုယ်ပိုင် သက်တော်စောင့်များကို မမှုဘဲ ရီကာအနား မရမက၊ကပ်ကာ အမောတကောနှင့် မေးမြန်းသည်။ ။

"ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ"

"....."

"ဪ... တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိပါသလား၊ မစ္စတာ ရီကာ"

"ကျုပ် တကယ်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့ တွေ ဦးနှောက်မရှိဘူး"

ရီကာသည် သူ့စကား သူ သဘောကျ၍ ရယ်ရင်း ဝိုင်းစတိုင်းကို ပခုံးဖက်လိုက်သည်။ ။ ဝိုင်းစတိုင်းကပါ ရောရယ်လိုက်၏။ ဝိုင်းစတိုင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြီးချင်စွာဖြင့် သူ့အမှုသည် ကြီးရီကာ၏ မှတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။ ။

"မစ္စတာ ရီကာဟာ တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောကျတယ်လို့ ကျုပ် ယူဆပါတယ်"

ရီကာနှင့် ဝိုင်းစတိုင်းတို့ ၏ နောက်မှ နေ၍ တရားရုံးခန်းပေါက်ဝမှ လူတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးနေ၏။ အမှန်တော့ သူ အတော်ကလေး စိတ်ပျက်နေသည်။ သူ့အမည်က ဂျိမ်း(စ်) အက်(စ်)တာဘရွတ်ခ်။ ယေး(လ်)တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေဘွဲ့ရ၊ အမှန်တရားကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုသူ။ ရီကာ ၏ အမှုတွင် အဓိက တရားလိုရှေ့နေ ဖြစ်သည်။ အစိုးဘက်မှ တရားစွဲဆိုမှုများ ၏ မထိရောက်မှုကြောင့် သူ စိတ်ပင်ပန်းရစမြဲ ဖြစ်၏။ ခရိုင်ရှေ့နေချုပ်၏ အမိန့်အရ သူ့ခမျာ သူ၏ ဒေါသကို မျက်နှာ၌ မပေါ်အောင် အမြဲ အကျင့်လုပ်ထားရရှာသည်။ ကင်မရာများက ရီကာဆီမှ သူ့ဘက်သို့ ဦးလှည့်လာကြပြန်သည်။

ဆလိုက်မီးရောင်များ အောက်မှ သူ့ရုပ်သွင်သည် အလွန်မှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

"ပြောစရာ ရှိပါသလား ... မစ္စတာ အက်(စ်)တာဘရွတ်ခ်(ခ်)ခင်ဗျား"

အက်(စ်)တာဘရွတ်ခ်(ခ်)က မျက်လုံးများ ကောင်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်၍ ရနိုင်မည့် ကင်မရာတစ်လုံးဆီ လှည့်လိုက်သည်။

"တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို သဘောရသလဲ မစ္စတာအက်(စ်)တာဘရွတ်ခ်(ခ်) ခင်ဗျာ"

"ဒါမျိုးဖြစ်တာ ခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်လည်း ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ဦးမှာ ပဲ" ဟု အက်(စ်)တာဘရွတ်ခ်(ခ်)က ဖြေလိုက်သည်။

သူက ကင်မရာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေပြီး ...

"ခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး" ဟု ပြောပြီး လူအုပ်ကြားမှ တံတောင်ဆစ်နှင့် တွက်ခါ တိုးထွက်သွားလေသည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့တော်ကြီး၏ နေသာသော နေ့လယ်ခင်းတွင် တရားရုံးချုပ် အပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းများကို ယာယီတန်းများ ကာရံထားပြီး ဆန္ဒပြနေကြသော လူနှစ်ရာခန့်ကို ရဲများက ဟန့်တား ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိသည်။ ဆန္ဒပြသူများမှာ ရီကာ၏ အလုပ်သမား သမဂ္ဂမှ ဝါဒကွဲပြားနေသူ အုပ်စုဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

တရားရုံးအဆောက်အအုံရှေ့ လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ ရီကာနှင့် ဝိုင်းစတိုင်းတို့ ရောက်လာသောအခါ ဆန္ဒပြသူများက ရုတ်တရက် ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ တွေ ဒေါသထွက်နေကြ၏။ ဆန္ဒပြသူများ ၏ ဆိုင်းဘုတ်များ စွာတို့ အနက် အထင်ရှားဆုံး တစ်ခုကား အဖြူခံပေါ်တွင် ဆေးနီများ စီးကျနေဆဲဖြစ်သည့် "လူသတ်ကောင်" ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ မည်မျှ ကန့်ကွက်စေကာမူ ရီကာကတော့ မဖြူ ...။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေဆဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုင်စင်ဟောင်ဝါကဲ့သို့ပင် လက်နှစ်ချောင်းကို ဗွီပုံစံလုပ်၍ ပရိသတ်ကို ထောင်ပြ အလေးပြုလိုက်သေး၏။ (ဗက်(စ်)ထရီ - အောင်မြင်မှု၏ လက္ခဏာဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။)

ဤဗွီပုံ လက်ညှိုးထောင်ပုံကို အချိုးလူများကလည်း 'ငြိမ်းချမ်းရေး' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် သုံးကြသည် ကို သတိရသဖြင့် သူ ပြုံးမိနေ၏။ သူက လက်ကို ပြန်ချပြီး ပလက်ဖောင်းဘေး၌ ရပ်ထားသော ဇိမ်ခံကားကြီးဆီ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ကြည့်မနေသလို

ခပ်တည်တည်နှင့် ကားထဲ ဝင်သွားသည်။ ။

ကားအထွက်တွင် ကားထဲမှ ရီကာ၏ ခန့် တဲ့ တဲ့ မျက်နှာကို မြင်ကြရသောအခါ လူအုပ်ကြီးသည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပြီး ကာထားသော တန်းများ ပေါ် ကျော်တက်၍ လက်သီးဆုပ်ပြ၊ လှမ်းဆဲဆိုကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်လေသည်။ ။ ရီကာ၏ ကားနောက်ပိုင်းကို ခြေနှင့် ကန်ထည့်လိုက်သော ဆန္ဒပြသမား တစ်ဦးအား သတင်းထောက်က သွားမေးသည်။ ။

"တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား ..."

"ကျုပ်မြင်တာ ပြောရမလား၊ ဒီမယ် ... တရားရုံးက လူတွေဟာ သောက်ရူးတွေ၊ လမ်းပေါ်က အပြစ်မဲ့ ပြည်သူတွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့ လူသတ်ကောင်တွေရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေအတွက် အချိန်ဖြုန်းပြီး လုပ်ပေးနေကြတဲ့ လူတွေပဲလို့ ကျုပ် ထင်တယ်ဗျို့။"

ရှပ်အင်္ကျီစ၊ ဘောင်းဘီအပြင်သို့ တန်းလန်းထွက်ကျနေသော လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ကား၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

* * *

ညဉ့်တာဝန်ကျနေသဖြင့် ချာလီမက်ကျွင်းတစ်ယောက် ညနေစောင်းသည် အထိ အိပ်နေတတ်၏။ နံနက်စာ စားချိန်လေးနှင့် ညနေ အလုပ်မသွားမီ "ခြောက်နာရီ သတင်း" အစီအစဉ် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကြည့်ဖို့ သာ အချိန်ပိုလေး ရှာသည်။ ။ မေလ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်နေ့တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝင်သွားသော လိမ္မော်ရောင်

နေမင်းကြီးကို သူ၏ "နော့(ဘ်) ကုန်းမြင့်" တိုက်ခန်းထဲမှ ပြတင်းပေါက်
လိုက်ကာများ ပိတ်၍ ကာကွယ်ထား၏။ မောင်ရိပ်ကျနေသော
နံရံတစ်ဖက်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို အသံကျယ်ကျယ်
ဖွင့်ထားသည် ။ ချာလီ ကော်ဖီသောက်အပြီးတွင် ရုပ်/သံ စက်ပေါ်၌
တရားရုံးချုပ် ရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ယနေ့ညနေ ခေါင်းကြီးပိုင်း
သတင်းကို ပြောနေသော သတင်းထောက်၏ ပုံကို လှမ်းမြင်ရလေသည်
။

"ဒီနေ့ညနေ သုံးနာရီက ဆန်ဖရန်စစ္စကို အယူခံတရားရုံးတော်က
မနှစ်က ဒေလီမြို့တော်မှာ အလုပ်သမား ရေးရာ ပြုပြင်ရေးသမား
အန်ထော်နီစကာဇနဲ့ မိသားစုကို သတ်ဖြတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ထားတဲ့
အလုပ်သမား သမဂ္ဂခေါင်းဆောင် လောင်းကစားသမားကြီး ကာမိုင်း
'ဘတ်ဘီ' ရီကာကို တရားသေ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဂျူရီလူကြီးများ
ဟာ ဆယ်မိနစ်ကြာ ဆွေးနွေးပြီး ဒီဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမှု စစ်ဆေးတာဟာ သမ္မာအာဇီဝနဲ့
လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးကို စော်ကားခြင်း၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာကို
သုံးဖြုန်းခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ရီကာရဲ့ ရှေ့နေက ပြောပါတယ်။
တရားရုံး အပြင်ဘက်မှာ တော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်လို့
ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြသူ အလုပ်သမားတွေကို ရဲက
ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့ရပါတယ် ...။ ကွယ်လွန်သူ စကာဇနဲ့
တပည့်နောက်လိုက်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဆန္ဒပြသမားတွေဟာ ရီကာ
သူကားပေါ် တက်ချိန်မှာ တန်းတွေကို ဖြိုပြီး တိုးဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။
အစိုးရ တရားလို ရှေ့နေကြီး ဂျိမ်း(စ်) အက်(စ်)တာဘရွတ်(ခ်)က
ဒီဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ..."

ချာလီမက်ကျိုင်းက အသံခလုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ အသံရော၊

အရပ်ပါ လုံးဝပျောက်သွားသည်။ ။

ချာလီသည် ရုပ်/သံစက်ကို ခေတ္တငေးကြည့်ပြီး ၎င်းအပေါ်နားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မိမိဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံက လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်က ရိုက်ခဲ့သော ရဲယူနီဖောင်းနှင့် ပုံ။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်လုံးက ခပ်သွယ်သွယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း နုသည်။ ။ ယခုလို အရေတွေ တွန့်မနေ ...။ သူ၏ စိမ်းပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများမှာ ယခုတော့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော ဇရာအရိပ်များ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲက မျက်လုံးများက စူးရှသည်။ ။ တောက်ပသည်။ ။ ယခုတော့ ခုနစ်နှစ်တာ ကာလအကြာ၌ သည် မျက်လုံးများက မှီ င်းဝေလာသည်။ ။ ကြောက်ရွံ့လာသည်။ ။ စိတ်မမှန်သော အရိပ်များ ပင် ပေါ်နေသလား ...။

သူ့မျက်လုံးများက ဆုတံဆိပ်များ ၊ ဖလားများ ၊ ဒိုင်းများ ရှိရာ အခြားနံရံတစ်ဖက်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ။ သူ လက်ဖြောင့်သေနတ်ပစ် ပြိုင်ပွဲများမှ ဆွတ်ခူးခဲ့သော ဆုများ ပင်တည်း။ သူသည် ဟယ်ရီကယ်လဟန်ပြီးလျှင် သေနတ်ပစ် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်သည် ဟု ရဲအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးက လက်ခံထားသော်လည်း အချို့ကတော့ သူသည် ရဲသားကောင်းတစ်ဦး မဟုတ်သေးဟု ယူဆထားကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲတာဝန် ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူ စက်ဆုပ်လှသော ကာမိုင်းရီကာကဲ့သို့သော ရာဇဝတ်ကောင်များ အစား၊ စည်းကမ်းပျက်သော ကားမောင်း သမားများကိုသာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသည်။ ။ သူ၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂုဏ်ယူစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ဤတံဆိပ်များ ကြည့်ရင်း သူ၏ ပစ်ကွင်း၌ အစွမ်းထက်မှုကို လျစ်လျူရှုကြပြီး အနာဂတ်၌ လည်း ယာဉ်ထိန်းရဲအဖြစ်သာ ထားရှိမည်ဆိုလျှင် သူ အနာကြည်းဆုံး

ဖြစ်ရပေတော့မည်။ သို့တစေ အရေးကြီးဆုံးက သေနတ်ကို ကောင်းစွာ သုံးတတ်ဖို့ ပင် ဖြစ်သည် ။ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသော ရာဇဝတ်ကောင်များ ရန်မှ တရားဥပဒေ၏ ကာကွယ်ပေးမှုသည် ချွတ်ယွင်းအားနည်းနေကြောင်း နှစ်ပေါင်းများ စွာကပင် ချာလီ တွေ့မြင်လာခဲ့၏။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းကို အရပ်ဆိုးစေသော အရာများအား ဖယ်ရှားရန် တရားဥပဒေထက် ပို၍ ကြီးမားသော ဩဇာအာဏာရှိသူ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ရဲအဖွဲ့က ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ကျပြီဟု သူ ယူဆသည် ။

ရုပ်/သံ စက်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးကို သေနတ်အိတ်ထဲ၌ တစ်ဝက်ခန့်ထည့်၍ တင်ထားသည် ။ သေနတ်ဘေးတွင် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကစတင်၍ သူ ဆောင်းခဲ့သော ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲအဖွဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး သံခမောက်ရှိသည် ။

ချာလီသည် သေနတ်နှင့် သံခမောက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ ယနေ့ညသည် ယာဉ်စည်းကမ်းပျက်မှုအတွက် ဒဏ်ငွေရိုက် လက်မှတ်များ ရေးရသည့် ညမျိုးသာဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့ဘာသာ ကြိုသိထားပေသည် ။

* * * * *

အခန်း(၂)

နေဝင်နေပြီမို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ မိုးပျံတိုက်တာ
အဆောက်အအုံများ အပေါ် လိမ္မော်ရောင် ယှက်သန်း နေသည် ။
ကာမိုင်း ‘ဘတ်ဘီ’ရီကာ လိုက်ပါလာသော ဇိမ်ခံကားကြီးသည်
ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့တော်ကို ကျောခိုင်းပြီး အဝေးပြေးလမ်းမ (၁၀၁)မှ
တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးနေသည် ။ တရားရုံးမှ တရားသေ
လွှတ်မိန့်ရပြီးနောက် သုံးနာရီမျှ ကြာသွားခဲ့ပြီ။ ရီကာသည်
လော့(စ်)အိန်ဂျယ်လီ(စ်)မြို့သို့ သွားရန် လေဆိပ်သို့
ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်သည် ။ လော့(စ်)အိန်ဂျယ်လီ(စ်)မြို့ရှိ စကားစာ
နောက်လိုက်အလုပ်သမားများအား ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေချင်လျှင်
သူတို့ ၏ လွဲမှားသော အယူဝါဒများကို စွန့်ပယ်ကြရန်၊ သူ၏ သမဂ္ဂသို့
ပြန်ဝင်ကြရန် မဖြစ်မနေ တိုက်တွန်းရပေဦးမည်။ ရီကာသည်
တစ်ယောက်တည်း ခရီးမသွားတတ်။ ကားနောက်ခန်းတွင် သူနှင့် အတူ
ဝိုင်းစတိုင်း ပါ လာပြီး ရှေ့ခန်း ယာဉ်မောင်းဘေးတွင် သူ၏
သက်တော်စောင့် တိုနီ ပါလာသည် ။ သူတို့ အားလုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ
မပြောဘဲ ကားစီးလာကြသည် ။ ယာဉ်မောင်းနာမည်ကလည်း
တိုနီပင်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ရီကာက ‘အော်(လ်)ဆိုး’ ဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။
ယာဉ်မောင်းသည် နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နေရာ သူတို့
ကားနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာသူတစ်ဦးကို တွေ့သည် နှင့် အံ့သြစွာဖြင့်

အော်လိုက်သည်။ ။

"ပုလိပ် ... ပုလိပ်"

ရီကာက လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မီးနီထွန်းထားသော ယာဉ်ထိန်းရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးပါလား။ ရီကာ ပါးစပ်မှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ သူ့ယာဉ်မောင်းသမားကို ခဏ ခဏ ပြောထားဖူးသည်။ ။ 'သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုမမောင်းနဲ့' ဟူ၍။ ရီကာသည် ယာဉ်စည်းကမ်းဥပဒေကို လေးစားလွန်း၍ တော့ မဟုတ်။ ဒဏ်ရိုက်ခံရလျှင် ရဲများက အခြားပြဿနာများ ပါ ဆွဲထုတ်တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲလေးတွေကြောင့် နှင့် ရဲအဖမ်းမခံရအောင် နေလိုသည်။ သူက ရှေ့ပြန်လှည့်ထိုင်ပြီး ယာဉ်မောင်းသမား နောက်စေ့ကို လက်ဖနောင့်နှင့် ရိုက်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ကလေးတွန်းလှည်း တွန်းသလောက်သာ မောင်းနေတာပဲ ကာမိုင်းရယ် ... တကယ်ပါ"

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးက တောင်းပန်ရှာသည်။ ။

ရီကာက ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ နှင့် ရယ်လိုက်သည်။ ။ ယာဉ်မောင်းသည် သူ့ခေါင်းကို ခါရင်း ကားကြီးကို လမ်းဘေးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားနောက်ခန်းတွင် ဆိုင်ကယ် ရပ်သွားသည်။ ။ ညာဘက်က ယာဉ်ကြောမှ ကားတစ်စီးဖြတ်သွားသည်။ ။ ဤလမ်းမကြီးပေါ်၌ ယာဉ်အသွားအလာ အထူး လျော့နည်းနေ၏။

ရီကာ၏ ဇိမ်ခံကားကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ယာဉ်ထိန်းရဲသား၏ ဘွတ်ဖိနပ်သံများကို ကြားရသည်။ ။ နေက လုံးဝ ကွယ်ပျောက်လုပြီမို့ တောင်တန်းများမှာ ပြာမှို၊ င်းမှို၊ င်းဖြစ်နေ၏။

ရဲသားကို မကျေမချမ်း ကြည့်နေသည် ။ ရဲသားက ပြတင်းမှန်ဖွင့်ရန် လက်ပြလိုက်သည် ။

အော်(လ်)ဆိုးသည် ပြတင်းမှန်ဖွင့်သည့် လျှပ်စစ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှ တံတွေးတစ်ချက် ထွီခနဲ ထွေးလိုက်သည် ။ တံတွေးက ရဲသား၏ တောက်ပြောင်နေသော ဘွတ်ဖိနပ်များ ဘေး၌ ကျသွားသည် ။

ရဲသားကတော့ ခပ်တည်တည်။

"ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လေး ကြည့်ခွင့်ပေးပါလား ခင်ဗျာ"

ရဲသား၏ ယဉ်ကျေးသော စကားကြောင့် အော်(လ်)ဆိုး အံ့ဩသွားသည် ။ သူ့ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးသေးသည် ။ ထို့ကြောင့် သူနည်းနည်း ဘဝင်မြင့်ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။

"နောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား သိရဲ့ လား"

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးက ခပ်မာမာမေးလိုက်သည် ။

"ခင်ဗျားရဲ့ လိုင်စင် ပြပါ ခင်ဗျာ"

ရဲသားက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည် ။

"အေးလေ ဒါဖြင့် ကျုပ်ရှာကြည့်ပါရစေဦး"

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးက သူ့အိတ်များကို လျှောက်နှိုက်ကြည့်သည် ။ အမှန်တော့ သူ့လိုင်စင် ဘယ်မှာ ထားသည် ကို သိပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေသည် ။

"ခင်ဗျားကို ဘာလို့ အခုလို ရပ်ခိုင်းသလဲ ဆိုတာ သိရဲ့ လား"

ရဲသားက အလုပ်သဘောဆန်ဆန် မေးလိုက်သည် ။ သူသည် ဘုရင်ခံတစ်ဦးကိုပင် ဤလေသံမျိုးဖြင့် မေးမည့် သူ ဖြစ်၏။

ရှေ့နေ ဝိုင်းစတိုင်းက ရှေ့သို့ ကုန်း၍ ဖြေသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ် ရဲမှူးကြီးခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အမှားကြီးတစ်ခုတော့ လုပ်လိုက်မိပြီဗျ"

ရဲသားက ဝိုင်းစတိုင်း၏ ခြိမ်းခြောက်သံကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ ဟာ ဟောဟိုနောက်နားက မျဉ်းနှစ်ကြောင်းကို ဖြတ်ခဲ့လို့ ပါ"

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါခင်ဗျားအပြောပဲ"

ဝိုင်းစတိုင်းသည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်လာသည် ။ ရှေ့ခန်းမှ သက်တော်စောင့်၏ မျက်လုံးများက ဝင်းတောက်လာသည် ။ ရီကာက မဲ့လိုက်သည် ။ သို့တစေ ရဲသားသည် မျက်နှာအမူအရာ လုံးဝ မပြောင်း။

ယာဉ်မောင်းသည် သူ့လိုင်စင်ထားရာကို ရှာတွေ့သွားဟန်နှင့် အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်သည် ။

"ဟော ... ဒီမှာ ဗျို့၊ တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ"

လိုင်စင်ကို ပြတင်းမှ ထုတ်ပေးသည် ။

ရဲသားသည် သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်အထိ ယူသွားပြီး ယာဉ်စည်းကမ်း အရေးယူမှု စာရွက်စာတမ်းများ တွဲထားသည် ဟု ယူဆရဖွယ်ရှိသော အောက်ခံ ဘုတ်ပြားချပ်နှင့်

တိုက်ကြည့်နေလေသည်။

"ကဲ ဆရာသမား၊ လိုင်စင်က ကျုပ် သူများ ဟာ
ခိုးလာတာလားဆိုတာ သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ဦးဗျ"

တိုနီက ကားထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ ။
ရဲသားက ဘာမျှ မကြားသလိုသာ နေသည်။ ။ သူက ဒဏ်ငွေဆောင်ရန်
လက်မှတ်ကို ရေးနေသည်။ ။ ဝိုင်းစတိုင်းအား ရီကာ
ပါးစပ်မလှုပ်တလှုပ်ဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။ ။

"ဒီမအေပေးကို အလုပ်ပြုတ်အောင် ကြည့်လုပ်လိုက်"

"ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လုပ်လိုက်ပါ့မယ် ကာမိုင်း"

ဝိုင်းစတိုင်း၏ စကားကို ရီကာ ယုံသည်။ ။ သူသည် အပြောနှင့်
အလုပ် ညီသူ ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

ရဲသားသည် ကားဆီ ပြန် လာပြီး နောက်ခန်းမှ ရီကာအား
စိုက်ကြည့်သည်။ ။ ထို့နောက် ယာဉ်မောင်းဘက်လှည့်ပြီး မေးသည်။ ။

"ဒီကားက ဘယ်သူ့နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ထားလဲ"

သူ့အသံက စောစောကထက် ပိုကျယ်လာသည်။ ။ ပို၍
အေးစက်လာသည်။ ။ သူ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေကို
သိပ်အလေးထားချင်ပုံမရ။ သို့မဟုတ်လည်း အဖြေကို သူ
သိပြီးဖြစ်မည်။ တိုနီက နောက်ခန်းမှ ရီကာ့ဆီ လက်မ နှင့် နောက်
ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။

"သူ့နာမည်နဲ့ ပေါ့"

"ဒါဆို ... မှတ်ပုံတင် ပြပါ"

"ကျုပ်လိုင်စင်ကို အရင်ဆုံး ပြန်ပေးဦးလေ"

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးသည် ရဲသားကို တမင်တကာ ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်ချင်နေသည် ။ ရီကာက သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည် ဟု ဆိုချင်ဆို မဆိုချင်နေ။ ခရီးဖင့်အောင် လုပ်သော ဤရဲသားကိုတော့ ခွတိုက်ပေးဦးမည်။

ရဲသားသည် လိုင်စင်ကို ပြန်ပေးရင်း သူ၏ ခါးပတ်မှ ပြောင်းရှည် ဒသမ ၃၅၇ မဂ္ဂနမ် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်သည် ။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားထဲသို့ ဆက်တိုက် ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။ ပထမဦးဆုံး ကျည်ဆန်သည် ယာဉ်မောင်း မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲ ဝင်သွားသည် ။ လိုင်စင်ကိုင်ထားသော လက်သည် တွန့်လိမ်သွားပြီး ပွင့်ထွက်သွားသော ဦး ခေါင်း မှာ ငိုက်စိုက်ကျသွားသည် ။ သူပေါင်ပေါ် သွေးများ စီးကျလာသည် ။

ရီကာနှင့် ဝိုင်းစတိုင်းတို့ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ကြောင်သွားသည် ။ သတိဝင်လာသည် နှင့် သူတို့ ၏ သေနတ်များ ဆီ လက်လှမ်းလိုက်ကြသည် ။ သူတို့ နောက်ကျသွားပြီ။ ရဲသားက သူ၏ ဒသမ ၃၅၇ ခြောက်လုံးပြူးကို ကားထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ရီကာ၊ ဝိုင်းစတိုင်းနှင့် သက်တော်စောင့်တို့ အား ဆက်တိုက် ပစ်သတ်လိုက်သည် ။

အဖြူစစ်အား လုံး မှာ ဆယ်စက္ကန့်ပင် မကြာလိုက်။ ရီကာနှင့် တပည့်အားလုံး အသက်မရှိတော့ကြောင်း သေချာမှ ရဲသားက သူ့သေနတ်ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည် ။

ကားတစ်စီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်သွားသည် ။ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးနှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦးကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်သည့်

ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးသည် မည်သို့မျှ မသင်္ကာဖြစ်စရာမရှိ။
သူ့မျက်လုံးများ သည် မိုင်နှုန်းပြ ဒိုင်ခွက်ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေဖို့
သင့်သည် မဟုတ်လား။ ထိုသူသည် ဇိမ်ခံကားကြီးထဲမှ
အသက်မရှိတော့ဘဲ ပျော့ခွေကျကုန်သော အလောင်းများကိုလည်း
မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။

ရဲသားသည် ရိုကာ၏ ကားကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့်လိုက်သည် ။
ပြတင်းပေါက်မှ လိုင်စင်ကိုင်ထား သော လက်တန်းလန်းကို
မြင်သောအခါ ပြုံးလိုက်သည် ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြန်သွားပြီး
စက်နှိုးလိုက်သည် ။ သူ၏ လုပ်ရပ်သည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော
ယာဉ်စည်းကမ်းပျက် ဒဏ်ရိုက်မှုတစ်ခု လုပ်ခဲ့ ရသည့် နှယ် ဖြစ်၏။
သူသည် ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ကွေ့ပြီး မူလ လာရာလမ်းအတိုင်း ဦးတည်
မောင်းသွားသည် ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို နိုင်ငံတကာလေဆိပ်သို့ ဆင်းမည့်
လေယာဉ်တစ်စင်း သူ့ခေါင်းပေါ်မှ နေ၍ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်း သွားသည် ။

* * * * *

အခန်း(၃)

ရဲ စုံ ထော က် ဟယ်ရီကယ်လဟန် သည် ထူးခြားမှုများ စွာ ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သူသည် အစာစားသည့် အခါ အရသာခံတတ်သော်လည်း အနေရ အထိုင်ရခက်သည့် အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် သဘောပိုက်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် စားရင်း သောက်ရင်းနှင့် တခြားကိစ္စများကို လုပ်နေတတ်၏။ ပြေးလွှားနေသော လူဆိုးတစ်ယောက်နောက်မှ မဂ္ဂနမ် သေနတ်ကြီး တဒိုင်းဒိုင်းပစ်၍ လိုက်ဖမ်းရင်း လက်တစ်ဖက်မှ ဟော့ဒေါ့ စားနေတတ်သော ဟယ်ရီကယ်လဟန်အား မြင်ရလျှင် အထူးအဆန်းဟု မယူဆသင့်ပေ။ ဟယ်ရီအဖို့ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်၍ စားသောက်ခြင်းသည် သူ့ဘဝ၏ ဇိမ်တစ်မျိုး မဟုတ်။ စင်စစ် ဟယ်ရီသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း စားသောက်သော ‘အနုပညာသည်’ စင်စစ် ဖြစ်သည် ။ သူသည် အလုပ်နှစ်မျိုး ကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ရန် အချိန်ရသည့် တိုင် သူမစား။ ယခုလည်း မိုးဦးရာသီ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ဖီ(လ်)မို(ရ်)ရပ်ကွက်၌ မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်ဦးအား လိုက်လံစောင့်ကြည့်ပြီး အပြန်၌ သူသည် လမ်းဘေးဆိုင်မှ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူပြီး ကားပေါ်၌ သာ စားသွားခဲ့သည်။ ။

သူ့ အ ကြို က် ဆုံး ဆို င် မှာ ဖီ(လ်)မို(ရ်)လမ်းပေါ်ရှိ ဂျိုး၏ စားသောက်ဆိုင်ကလေး ဖြစ်သည် ။ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ပြီး ညဘက် အလုပ်လုပ်ရန်ရှိသည့် အလျောက်၊ လမ်းမှာ ခဏရပ်ပြီး ဂျိုး၏ ဆိုင်မှ စားစရာ ဝင်ဝယ်သည် ။

ဟယ်ရီသည် ‘ဂျိုး’ဆိုင်၏ ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းနေသော တံခါးပေါက်မှ ဝင်သွားသည် ။ ဖီ(လ်)မို(ရ်) လမ်းပေါ်မှ အမှ ဝိုက်သရိုက်များကို လေပွေ့မွှေးသွား၏။ ဂျိုး၏ ဆိုင်သည် မလှပပေ။ နံ ရံ မှာ ဆေးအစိမ်းများ အဖတ်လိုက် ကွာကျနေသဖြင့် ကွက်တိကွက်ကျားဖြစ်နေသည် ။ "ဂျိုး၏ ညစာစားဆိုင် ..."ဟူသော နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်မှ စာလုံးတွင် စာအချို့ မီးမလင်းတော့။ သို့တစေ ... ဟယ်ရီက ဂျိုးဆိုင်မှ ဟမ်ဘာဂါများကို ကြိုက်သည် ။ လမ်းကြိုတိုင်း ဝင်ဝယ်သွားလေ့ရှိသည် ။

ဟယ်ရီသည် ဆီစွန်းနေသော အညိုရောင် စက္ကူအိတ်တစ်လုံး၊ ကော်ဖီပါသော ဂျပ်ဘူးတစ်ခုတို့ ကို လက်တစ်ဖက်စီ၌ ကိုင်လျက် ပြန်ထွက်လာသည် ။ ပလက်ဖောင်း၏ ဘေးတစ်ဖက်စီကို လှည့်ကြည့်ပြီး လမ်းကူး လိုက်သည် ။ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဌာနဆိုင်ရာ အမှတ်အသား လုံးဝမပါသော သူတို့ ရဲကား ရှိသည် ။ ယာဉ်မောင်း နေရာ၌ သူ၏ နောက်ဆုံး တွဲဖက် စုံထောက် အာလီစမစ် ထိုင်နေသည် ။

စမစ်သည် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်၊ လူမည်းစုံထောက် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကြည့်ကောင်း ရှုကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ အမြဲပြီးခွင့်နေသော ပါးစပ်ပေါ်၌ စစ်တုရင် ဂျစ်ဂစ်ခန်၏ နှုတ်ခမ်းမွေးမျိုးရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သဘောကောင်းကောင်း ၊ ရုပ်ချောချော

ပင်လယ်စားပြကြီးနှင့် တူသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံမူ အသားအရောင် ညိုမည်းလွန်းနေသော လူဖြူအစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် တူသည် ။ ဟယ်ရီ ကားထဲသို့ ပြန်ရောက်သည် နှင့် စမစ်က စက်နှိုးပြီး ဖီ(လ်)မို(ရ်) ရပ်ကွက်၌ အမူးသမားများ ၊ ဆေးသမားများ ၊ ကြွက်များ ၊ ဆင်းရဲသားများ ၊ ရာဇဝတ်မှုများကြောင့် အထူးနာမည်ကြီးသော အနီဖီ(လ်)မို(ရ်) လမ်းမကြီးမှ ထွက်လိုက်သည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် "အနောက်ပိုင်း ဟာလမ်" ရပ်ကွက်ပင် ဆိုပါစို့ ...။

စမစ်သည် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်သား လယ်သမားတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည် ။ ဟယ်ရီက ဟောဒွေများ ကိုက်စားနေစဉ် စမစ်က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်နေသည် ။ သူက မနာလို၍ သောက်မြင်ကပ်၍ မျက်စောင်း ထိုးခြင်းမဟုတ်။ ဟယ်ရီအပြုအမူကို သဘောကျ၍ သာ ဖြစ်၏။ ဟယ်ရီက ဆက်မစားဘဲ စမစ်ကို ဘုကြည့် ကြည့်သည် ။

"ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာတုံး ..."

ဟယ်ရီက မကျေမချမ်းနှင့် မေးသည် ။

"ခင်ဗျား အမြဲ ဒီလိုပဲ စားတတ်သလား ..."

"ဒီလိုပဲ စားတာများ တယ် ... ၊ ဘာလို့ လဲ ... ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

ဟယ်ရီက အေးစက်စွာ မေး၏။

"အဲ ... ခင်ဗျားက သေနတ်ပစ်တာ တော်တယ်၊ စားတဲ့ အခါကျတော့ ခွေးလိုစားလို့ "

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်ပြပြီး ဟမ်ဘာဂါကို အားရပါးရ သုံးချက်ကိုက်စားပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်သည် ။ သူ့မျက်လုံးများကတော့

လမ်းကိုသာ ကြည့်၍ နေသည် ။ ထို့နောက် ... ဖယောင်းစက္ကူနှင့် စက္ကူအိတ်အညိုတို့ ကို လုံးထွေးကာ နောက်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် လွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။

ဟယ်ရီ၏ အပြုအမူအားလုံးကို မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ ကြည့်နေသော စမစ်သည် ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေး ခေတ္တထိုးရပ်ပြီး စောစောက စက္ကူလုံးကို ကုန်းကောက်သည် ။ ဒက်(ရှ်)ဘုတ်၌ တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ပလတ်စတစ်ဘူးလေးထဲ ထည့်သည် ။

"ခင်ဗျားကို ဒါကြောင့် ညစ်ပတ်တဲ့ ဟယ်ရီလို့ ခေါ်ကြတာလား"

စမစ်က ကားကို ဆက်မောင်းရန် ဂီယာပြန်ထိုးရင်း စိတ်မရှည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

ဟယ်ရီ၏ မျက်နှာထားက တင်းမာသွားသည် ။ စမစ်ကို သူ ပြန်ချေပမည်အပြု ကားရှေ့နားမှ လှုပ်လှုပ်ရှာရှား အရာတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူမည်းလူငယ်တစ်ယောက်သည် ရှုပ်အင်္ကျီအသစ် တစ်ဒါဇင်ခန့်ကို လက်ထဲကိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်သွားနေ၏။ သူ့နောက်မှာ အခြား လူမည်းသုံးယောက် ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသည် ။

"ဟေ့ ... ရပ်လိုက်ကြစမ်း"

ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းအော်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ လူမည်းလေးဦး ခပ်သွက်သွက် ပြေးကြ သည် ။ ဟယ်ရီက ကားတံခါးဖွင့်ရန် ပြင်သည် ။ စမစ်က ဟယ်ရီ၏ တံတောင်ဆစ်ကို ဖမ်းကိုင်သည် ။

"နေဦး ... ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် ရှင်းပါ့မယ်"

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

"အိုကေ ..."

စမစ်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ကပ္ပလီများ လည်း ပုလိပ်အနံ့ ရ၍ သုတ်ခြေတင် ပြေးကြသည်။ ဟယ်ရီက ကော်ဖီဘူးကို ဖွင့်ရင်း သူတို့ ကို ကားထဲမှ ထိုင်ကြည့်ကာ ပြေးလိုက် သည်။

"ရဲက အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ရပ်လိုက်ကြစမ်း"

စမစ်က အော်လိုက်သည်။

"ရပ်လိုက်စမ်းပါ ညီနောင်တို့ ရာ"

လူမည်းချင်းတွေ့လျှင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး 'ညီနောင်' ဆိုသော ဝေါဟာရကို သုံးတတ်ကြသည် မို့ သူကလည်း ဤသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်လူမည်းသည် ရပ်လိုက်ပြီး မကျေမချမ်းနှင့် ပလက်ဖောင်းကို ခြေနှင့် ကန်လိုက်သည်။ စမစ်က ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ ရဲစုံထောက် ရင်ထိုးတံဆိပ်ကို ထုတ်ပြသည်။ ထိုအခိုက် နောက်လိုက် လူမည်းသုံးဦးလည်း သူတို့ နား ရောက်လာသည်။ သူတို့ က စမစ်ကို ဝိုင်းလိုက်သည်။ လက်တွေ့ထဲ၌ လက်ကိုင်တုတ်များ ၊ ထီးများ ပါသည်။ စမစ်က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ လူမည်းလေးဦးက သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်နေ၏။

စမစ်က ရုပ်အင်္ကျီများ ကိုင်ထားသူ လူမည်းအား စိုက်ကြည့်၍

မေးသည် ။

"မင်းမှာ အဲဒီအင်္ကျီတွေအတွက် ကုန်ဝယ်ဘောက်ချာရှိလား ..."

လူမည်းများ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည် ။

"မေးတာ ဖြစ်စမ်း ..."

ခေါင်းဆောင် ကပ္ပလီက သွားဖြပြီး သူ့ရဲဘော်များ ဘက်သို့ မချီမချဉ် လှည့်ပြောသည် ။

"ဟိုက် ငါ ဘောက်ချာ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီကွ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ရှက်စရာပဲဟေ့၊ ငါက ဘောက်ချာတွေ ဘယ်တော့မှ သိမ်းတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ နေစရာ မရှိဘူးလေ၊ မင်းရော ဘောက်ချာ သိမ်းတတ်လားကွ ... တွမ်"

"အေး ... တွမ် မင်းရော ..."

တစ်ယောက်က စပ်ဖြဖြနှင့် ဝင်မေးသည် ။ ကျန်နှစ်ယောက်ကပါ စပ်ဖြဖြလုပ်လာကြသည် ။

စမစ်ကတော့ ရှုပ်အင်္ကျီများကို ကိုင်ထားသည့် ကပ္ပလီကိုသာ ကြည့်နေသည် ။

"ငါ့ကို မင်းတို့ ဘာထင်လို့ လဲ ...၊ ဒီမယ် မင်းတို့ လက်ထဲက ရှုပ်အင်္ကျီတွေ ဘယ်ကရသလဲ ဆိုတာသာ ပြော၊ ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး ..."

သူတို့ က စမစ်နား တိုးလာကြသည် ။ အခြေအနေက ပိုကောင်းလာဖွယ် မရှိ။

"နေဦး ... ညီနောင်တို့ ရာ၊ ခေါင်းအေးအေးထား လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

စိတ်အလွန်ရှည်သော စမစ်က အကြံပြုသည်။ ။

"ဘာ ... ညီနောင်တို့ လဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့ ကို လာရောမနေနဲ့ ၊ လူဖြူကျွန်သပေါက်ကများ ... ဟင်း ..."

ခေါင်းဆောင်ငနဲက စက်ဆုပ်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... လူဖြူ အလိုတော်ရှိကြီး"

တစ်ဦးက ထောက်ခံရင်း စမစ်၏ ဖိနပ်နား တံတွေး ထွေးချသည်။ ။

အခြေအနေကို ကြည့်နေသော ဟယ်ရီက ကားထဲမှ ထွက် လာပြီး သူတို့ ဆီ လျှောက်လာသည်။ ။

"နေကြစမ်းပါဦးကွ"

ဟယ်ရီက တားလိုက်သည်။ ။

လူမည်းလေးဦးက ဟယ်ရီ၏ တည်ကြည်လှသော မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။

"ဒီကိုလာစမ်း"

ဟယ်ရီက ကပ်စေးနှံဝါးရင်း ရှုပ်အင်္ကျီများ နှင့် ငနဲကို ခေါ်သည်။ ။ သူ့အသံက လည်ပင်းထဲက လာသော အသံ။ သို့သော် ဩဇာအာဏာ ပြည့်ဝသည့် အသံ။

ကပ္ပလီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"သွားစမ်း ... ပုလိပ်"

"ဟေ့ ... နေဦး ... နေဦး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ် မေးချင်တယ်ကွ"

ဟယ်ရီက ကပ္ပလီကို မိမိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပခုံးဖက်၍ အနီးရှိ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည် ။ ကပ္ပလီ ရုန်းထွက်ရန် ကြံသည် ။

"ခင်ဗျား လက်ကြီး ဖယ်လိုက်စမ်းဗျာ"

ဟယ်ရီက လမ်းကြားထဲရောက်မှ လက်ဖြုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရုတ်ခနဲပင် ကပ္ပလီ၏ လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်လိုက်သည် ။ ကပ္ပလီ အသက်ရှူကျပ်သွား၏။

ဟယ်ရီ၏ လက်မှ ညှစ်အားမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကပ္ပလီ အော့အန်တော့မလို ဖြစ်နေသည် ။ ကပ္ပလီသည် ရုပ်အင်္ကျီများကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ဖိကပ်ထားမိသည် ။

ဟယ်ရီက ညှစ်အားကို အသာလေး ပြန်လျှော့ပေးသည် ။

"ဒီမယ် ... ခွေးသားလေး၊ ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို မင်း ပုလိပ်လို့ နောက်တစ်ခါခေါ်ရင် မင်းမျက်လုံးတွေ ငါဖောက်ထုတ်ပစ်မယ် သိလား၊ ငါပြောတာ နားလည်လား ... မအေပေးလေး"

ဟယ်ရီ၏ စကားများက ထက်မြက် ပြင်းထန်လှသော်လည်း သူ့အသံက လုံးဝမကျယ်။

ကပ္ပလီသည် ဟယ်ရီကို ကြောက်လည်း ကြောက်၊ မုန်းလည်း မုန်းသွားသည် ။ သို့သော် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဟယ်ရီ ကျေနပ်သွားသဖြင့် သူ့ကို လမ်းကြားမှ တွန်းထုတ်ပြီး ကျန်လူမည်းသုံးဦးဆီ ပြန်ခေါ်လာသည် ။ စမစ်က ပစ္စည်းခိုးမှုနှင့် ပတ်သက်သော ဥပဒေများကို ပြောပြနေသည် ။

"ကဲ ... ဟောဒီက ဂျော့(ချ်)က ငါ့ကို ပြောပြတယ်၊ ဒီရုပ်တွေ

ဟောဟိုနားက ဂရင်းဘလက်အထည်ဆိုင်က ယူခဲ့တာတဲ့ ၊
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဂျော့ချ်"

ကပ္ပလီက ဘာမျှမဖြေ။ ဟယ်ရီက ကပ္ပလီကို အကျပ်ကိုင်မည့် ဟန်
ပြင်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်"

ကပ္ပလီက ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည် ။

ဟယ်ရီက ရှုပ်အင်္ကျီများ ကမ်းပေးရန် လက်လှမ်းသည် ။ ကပ္ပလီက
ပြန်ပေးသည် ။

စမစ် အံ့သြနေ၏။

"ကဲ ... မင်းတို့ အားလုံး သွားကြစမ်း"

ဟယ်ရီ၏ စကားမဆုံးမီပင် လူမည်း လေးယောက် တင်ပါးနှင့် ဖဝါး
တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးသွားကြသည် ။

"ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မဖမ်းဘူးလား"

စမစ်က မေးသည် ။

"ဟင့်အင်း ... ဘာလို့ ဖမ်းရမှာ လဲ၊ ကျုပ်တို့ က လူသတ်မှု
စုံစမ်းရေးကပဲ၊ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ပြီးတော့လည်း စက္ကူတွေ ကုန်မယ်၊
တရားရုံး မှာ အချိန်ကုန်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ ဒီကောင်တွေကို ရုံးက
ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မှာ ပဲဟာ၊ ဘာထူးဦးမှာ လဲ"

စမစ်က ဟယ်ရီ၏ အဖြေကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် စဉ်းစားနေ၏။
စမစ်သည် စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည် ။ တရားဥပဒေ၏
လွဲမှားမှုကို သူ ဘဝင်မကျ။ သို့သော် ဟယ်ရီနှင့် အငြင်းပွားနေလို့ လည်း

အရာမရောက်နိုင်။

"ခင်ဗျား ... ဟို ငနဲလေးကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ"

စမစ်က ဟယ်ရီနှင့် အတူ ကားဆီပြန်သွားရင်း မေးလိုက်သည်။

"မသိချင်ပါနဲ့ "

ဟယ်ရီက စပ်ဖြဖြနှင့် ဖြေလိုက်သည်။ ။ သူက ကားခေါင်မိုးပေါ် တင်ထားခဲ့သော ကော်ဖီဘူးကို ပြန်ယူပြီး ကားထဲဝင်သည်။ ။ ရှုပ်အင်္ကျီများကို နောက်ခုံပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ။ ထိုအခိုက် ရေဒီယိုစက်မှ အသံ ထွက်လာသည်။ ။

"နှစ်ဆယ့်တစ်မှ ဌာနချုပ်၊ နှစ်ဆယ့်တစ်မှ ဌာနချုပ်ကို ခေါ်နေတယ်၊ လမ်းမ (၁၀၁)၊ လေဆိပ်သွားမဲ့အထွက် လမ်းဝန်းမှာ အလောင်းလေးလောင်းတွေ့တယ်၊ တောင်ဘက်ပိုင်း လာခဲ့"

"ဘုရား ..."

စမစ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

"လေးလောင်းတောင်ပါလား၊ ကဲ ... လာ၊ ဒီဘက်က ဖြတ်မောင်းကြည့်ကြရအောင်"

"ကျွန်တော်တို့ ကို ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားကလည်း သိသားနဲ့"

"

"ဒီမယ် ... စမစ်၊ ခင်ဗျားမလုပ်ချင်နေ၊ စာတိုက်မှာ သွားအလုပ်လုပ်၊ ခင်ဗျား မကြည့်ရဲရင် လိုက်မလာနဲ့ ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လိုက်ဖို့ လည်း ခေါ်မနေဘူး"

စမစ်က ခေါင်းခါရင်း လက်ကိုင်ဘီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ။

"ဝက်ဖြစ်မှ တော့ မစင် မကြောက်ပါဘူးဗျာ"

ဟယ်ရီက သူ့အဖြေကို မနှစ်မြို့သလို ကြည့်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး ကျန်သော ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျား ငါးမျှားဖူးလား"

စမစ်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟင့်အင်း"

"ငါးမမျှားဖူးရင် အသက်ရှင်နေတာ အလကားပဲဗျ"

စမစ်က ပြောရင်း ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... လူသေအကြောင်းတွေတော့ ကျုပ် ပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ ... လေဆိပ်မရောက်ခင် တောင်ဘက်က နောက်ဆုံးထွက်လမ်းဝကို ရောက်အောင် မောင်းပေတော့ ..."

* * * * *